

lig at man vil fastholde, at vi har ret til at bruge miljøgarantien, for det giver traktaten jo ikke ret til. Det gjorde jeg i al stilfærdighed hr. Jacob Buksti opmærksom på, og så spurgte jeg om – det kunne jo være, at den danske regering havde gjort sig nogle overvejelser – hvordan vi kunne sikre os den ret. Men der kom ikke noget svar.

Så vil jeg sige til hr. Steen Gade, at han jo ikke er fri for at være en lille smule polemisk i det spørgsmål, han kom med, men han vil måske erindre, at Enhedslisten var imod såvel Maastrichttraktaten som den reviderede udgave med Edinburghafgørelsen og derfor også opfordrede til et nej i maj 1993? Jeg har også givet blandt andre hr. Uffe Ellemann-Jensen tilsagn om, at hvis der kommer et forslag om dansk udmeldelse af EU for at blive fri for Maastrichttraktaten her i Folketinget, så vil vi støtte det og prøve at få en folkeafstemning om selve EU-medlemskabet, netop fordi vi ikke bryder os om Maastrichttraktaten.

Kim Behnke (FP):

Modsat mange af de andre ordførere er jeg i den privilegerede situation, at jeg ikke kommer til at gentage mig selv under den her debat, da lovforslagets første behandling i samlingen før valget blev behandlet af Fremskridtspartiets daværende ordfører, fru Annette Just. Men de synspunkter, som Fremskridtspartiet havde dengang, gør sig fortsat gældende, så det, jeg vil bruge tiden på i dag, er at give Fremskridtspartiets melding på en række af de temaer, der har været oppe til behandling i dag.

Det, vælgerne jo skal tage stilling til, er formelt det lovforslag, der nu hedder L 1, men det er jo reelt et spørgsmål om, hvordan vi ønsker, EU-samarbejdet skal udvikle sig.

I den forbindelse skal de danskere, som til daglig sidder og er voldsomt utilfredse med den måde, EU-samarbejdet foregår på, stille sig selv spørgsmålet: Ønsker vi, at det skal fortsætte? Ønsker vi, at vi skal fortsætte ud ad den vej, eller vil vi hellere have, at vi bremser op og prøver at få EU til at udvikle sig i en anden retning? Vi mener nemlig i Fremskridtspartiet, at det er forkert, at man udvikler et Europa, hvor svindel belønnes, og hvor de embedsmænd og politikere, som skulle forhindre, at svindlen foregår, har så travlt med at rage til sig selv af høje gager og se forbi, når der foregår korrupsion og andre ting, og vi mener, at skatteyderne kan være dybt bekymrede, for Amsterdamtrak-

taten betyder brug af endnu flere penge i EU-samarbejdet med udsigt til, at der vil være endnu mere svindel.

Når Fremskridtspartiet anbefaler vælgerne at stemme nej den 28. maj, så er det også, fordi vi mener, at den Amsterdamtraktat, der er til forhandling, er dårligere end det grundlag, samarbejdet foregår på i øjeblikket. Vi synes sådan set heller ikke, at det eksisterende samarbejde foregår på et alt for godt grundlag. Fremskridtspartiet anbefalede et nej til Maastrichttraktaten, og vi mener heller ikke, at de danske forbehold i sin tid var noget at råbe hurra for.

Men nu skal vi jo se på Amsterdamtraktaten, og der må vi konstatere, at overskriften for Amsterdamtraktaten vil være, at vi får mere union og mindre frihed. Det er også blevet sagt, oven i købet af så prominent en person som kommissær Ritt Bjerregaard, at Amsterdamtraktaten er virkeliggørelsen af den socialdemokratiske drøm. Det har man fra danske socialdemokraters side forsøgt at slå lidt hen i et forsøg på at forhindre, at alt for mange borgerlige vælgere bliver skræmt til at stemme nej.

Det ville da være mærkeligt, om ikke Amsterdamtraktaten er et socialistisk projekt, al den stund 12 ud af 15 regeringsledere, som har siddet med pennen, har haft mulighed for at gøre det, som de gerne vil have det. Havde vi været i den situation, at det var 12 Fremskridtsregeringsledere ud af 15, ja, så havde de selvfølgelig også sørget for, at Amsterdamtraktaten var en virkeliggørelse af Fremskridtspartiets politiske ønsker for Europa.

Det andet argument for, at Amsterdamtraktaten er dårligere, er, at vi får disse mange flertalsafgørelser. På over 20 områder bliver det sådan, at man overgår til flertalsafgørelser, og det betyder, at vi kan komme i den situation, at de andre lande træffer beslutninger, som hele den danske befolkning, hele det danske Folketing, ja, selv måske endda hele den danske regering er modstander af. Alligevel skal vi underkaste os disse afgørelser. Så kan man sige: Jamen sådan er det jo i demokratiet. Men modsat de nationale demokratier er det unødvendigt, at man i et samarbejde mellem frie nationer skal have det sådan, at der vil være enkelte medlemslande, der skal underkastes ting, som de er direkte modstandere af.

Endelig er der spørgsmålet omkring Schengensamarbejdet. Vi anbefalede, at Danmark lod være med at ratificere Schengensamarbejdet. Det gør vi fortsat, og vi mener, at Danmark ved